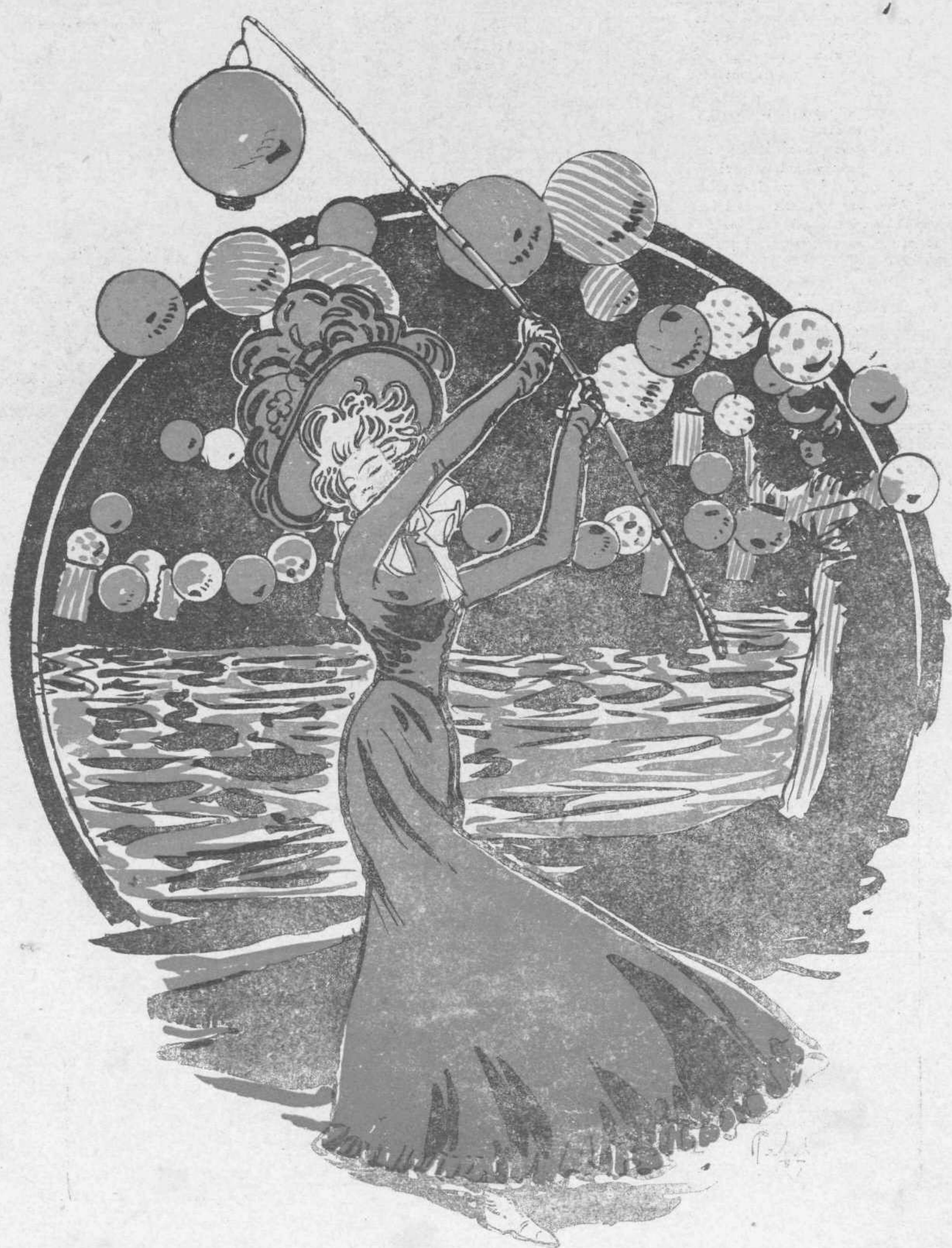

ΚΟΥΡΙΑΚΑΤΙΧΑ

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τώρα λοιπόν δεν μου έμεινε άλλο παρά να αναρριχθώ δι' αυτού επί της Σελήνης επί της οποίας έφθασα άσφαλώς και σχεδόν άνευ κόπου. Είς την άνευρεσιν όμως του πέλεκου δεν υπήρχα τόσο εύτυχης, διότι είς τας έρευνας μου άπέντησα μεγίστην δυσκόλιαν ώς εκ του χρώματος της Σελήνης. Ένωσείται ότι είναι δυσκολώτατον πράγμα να ζητήτε ένα άργυρου πέλεκον είς μέρος είς το όποιον όλα έχουν την αίγλην του άργυρου.

Επί τέλους κατόρθωσα να τον εύρω είς μέρος τι όπου υπήρχεν ολίγος χόρτος και ολίγα σπαθισμένα άχαρα.

Και ήδη ήμουν έτοιμος να επιστρέψω. Αλλά φεθ! Η θερμότης της Σελήνης είχαν αποξήρανει την φασολίαν μου και μου την κατέστησεν έντελως άχρηστον διά τήν καθέδον μου.

Ηρχισα λοιπόν να εργάζωμαι και έστρεψα έν σχολιόν έξ έξάντων του σπαθισμένου άχχυρου δώσας είς αυτό όσον περισσότερον μήκος μου επέτρεπον τά ύλικά μου.

Τό σχολιόν τούτο έδεσα έφ' ενός των κεράτων της Σελήνης και σιγά σιγά ώλίσθησα μέχρι του άκρου του. Είς τό μέρος τούτο κρατηθείς άσφαλώς διά της δεξιάς χειρός και λαθών τον πέλεκον διά της δεξιάς έκοψα τό μακρόν, άλλ' ήδη άχρηστον τεμάχιον τό άνω μέρος του όποιον προσέδεσα είς τό κάτω άκρον και κατά τον τρόπον τούτον έφθασα πολύ χαμηλότερα. Τά συνεχή ταύτα κοψίματα και δεσμίματα δεν έδελτίωσαν ποσώς την ποιότητα του σχολιού ώστε δεν κατόρθωσα δι' αυτών να φθάσω επί της γής, ή μάλλον είς τον ήκρον του Σουλτάνου. Απειχα τέσσαρα έως πέντε μίλια από της γής όταν έκόπη και έπεσα κάτω είς τό χωμά με τόσην όρμην ώστε εύρέθην ζαλιμένους και έντός όπης βάθους δεκατριών περίπου μέτρων γενυμένης υπό του βάρους του σώματός μου, πεσόντες εκ τόνων μεγάλου ύψους.

Είχα συνέλθει, αλλά δεν εγνώριζα τίνι τρόπον να έξέλθω και πάλιν είς τήν επιφάνειαν της γής.

Ηναγκάσθην λοιπόν να σκάπτω διά των όνύχων μου έντομάς ή βαθμίδα είς τά τοιχώματα της όπης έφ' όσον άνηρχόμην (οί όνυχες του βαρώνου είχαν κατά τήν εποχήν ταύτην τεσσαράκοντα έτών αύξησιν) και τό κατόρθωσα πολύ εύκόλως.

Ταχέως κατόπιν ανυπολόγηθη είρήνη μετά της Τουρκίας, συνεπέα της οποίας ανέκλιθη την ένευθερίαν μου και άπήλθον είς Πετρούπολιν κατά τήν εποχήν της παραδόξου έκείνης επαναστάσεως κατά τήν όποιαν ό Αυτοκράτωρ επί του λίανου του, ή μητηρ του, ό Δουξ του Βρουνοβικ, ό πατήρ ούτης, ό στρατάρχης Μύνιχος και πολλοί άλλοι εξωρίσθησαν είς τήν Σιβηρίαν. Ο χαίμων ήτο τότε τόσο έντάκτως βαρύς καθ' άπασαν τήν Ευρώπην ώστε έκτοτε ό 'Ηλιος φηίνεται ότι ήρχισε και αυτός να παγώνει.

Κατά τήν ένταυθα επιστροφήν μου έδοκίμασα καθ' όδόν περισσότερα δυσάρεστα έκείνω, άτινα είχαν δοκιμάσει κατά τήν αναχώρησιν μου.

Έταξείδω με λεωφορείον και ιδών ότι εισήλθωμεν έντός στενωπού διέταξα τον ήνίοχον να είδοποιήσθ δια του κέρατος αυτού ίνα μη συναντηθώμεν με άλλην άμαξαν έντός αυτής.

Εφύσθη με όλην αυτού τήν δύναμιν, άλλ' έστάθη αδύνατον να ήχρησθ τό κέρασ του, πράγμα άνεξήγητον και πρόξενον κακού, διότι μετ' ου πολύ εύρέθημεν άπέναντι άλλης άμάξης έρχομένης εκ του αντίθετου μέρους.

Ούτω δεν υπήρχε τρόπος να προχωρήσθ ούτε ή μία, ούτε ή άλλη άμαξα.

Έν τούτοις εγώ κατήλθον εκ της άμάξης μου και επειδή ήμην αρκετά δυνατός τήν ύψωσα καθώ: ήτο με τους τροχούς και όλα έκτός των ίππων και τήν έθεσα επί της κεφαλής μου. Μετά ταύτα επήδησα υπερέας περιφραγμα τριών περίπου μέτρων ύψους, πράγμα τό όποιον, αν λάβητε υπ' όψιν σας, κύριοι, τό βάρος της

Ο γλάρος επαναφέρει τον ναύτην εις το πλοϊον (Κεφ. Ζ' .)

επί της κεφαλής μου άμάξης θα όμολογήσατε ότι ήτο κάπως δύσκολον, και εύρέθην έντός παιδιάδος. Έπρочеώρησα ολίγον εμπρός έως εις έν σημειον τό όποιον ένόμισα άρεστόν διά να παύσω όπισθεν της άλλης άμάξης και άκου έπράξα τούτο επήδησα και πάλιν όπως και πριν και εύρέθη επί της όδου όπισθεν της άλλης άμάξης. Μετά ταύτα επιστρέψα διά να παραλάβω και τους ίππους. Έθεσα τον ένα επί της κεφαλής μου, έ-

λαβα τον άλλον υπό μάλης και ακολουθήσας τίν αυτήν μέθοδον ή είρον μεταχειρισθ διά τήν άμαξαν μετέφερα και τους ίππους είς τήν πρόπισσαν θέσιν. Τους έξεζυξα

Όπου ή λαγωνίκα και ο λαγος γεννοϋν, κάθε δε σκυλάκι πιάνει από ένα λαγουδάκι (Κεφ. Ε' .)

και αναχωρήσας άμέσως έφθασα είς έν ξενοδοχείον εύρισόμενον είς τό άκρον της όδου μου.

Πρέπει να σας είπω ότι ό ίππος τόν όποιον εκράτουν υπό τήν μασχάλην, όστις ήτο πολύ ζωηρός, και όχι μεγαλειότερας ηλικίας των τεσσάρων έτών κατά τό δ ύτερον πήδημά μου, άνωθεν του περιφράγματος, ήσθάνθη μεγάλην δυσάρεσκίαν ως εκ του πιναγμού τόν όποιον υπέστη και ήρχισε να λακτίξη παραφόρως. Ηναγκάσθην λοιπόν ίνα τον καθήσυχασω να λάβω και τους δύο όπισθίους πόδας του και να τους θέσω έντός του θυλακίου του υπενδύτου μου πράγματι δέ τούτο ήρχισε ίνα καταστή άμέσως ήσυχος ως άρνιον.

Όταν εφθάσαμεν είς τό ξενοδοχείον ό ήνίογός μου και εγώ τρού έκείνος μιν εκρέμασε τό κέρασ του πλησίον του πυρός εγώ δε έκάθισα άπέναντι αυτού είς τήν τράπεζαν, ήρχισαμεν να λαμβάνωμεν ολίγην τροφήν και αναψυκτικά. Αίφνης όλως άπροσδοκίτως άκούομεν έν παραδοξότατον: Τερέν! τερέν! τεντέν! τεντέν!

Έκπλαγείς εκ των ήχων τούτων άνέβλεψα και οι όφθαλμοί μου έπεσα κατ' ανάγκην επί του άπέναντι μου κρεμαμένου κέρατος του ήνιογού.

Τούτο ήρκεσεν ίνα κατανοήσω τον λόγον διά τον όποιον δεν είχε δυναθ ή ούτας να τό κάμη να ήχρησθ. Ός εκ του φοβερου ψύχους ή φλόγης επάγγεον έντός του κέρατος πριν προσθάσασθ να έξέλθωσιν. Ούτω δεν ήτο δυνατόν να άκουσθώσι.

Ηδη ως εκ της θερμότητος της έστίας πλησίον της οποίας ως προείπομεν εκρέματο τό κέρασ οι φλόγαι είχαν ταχέ και ούτως ήδυνήθησαν να έξέλθωσι.

Άπλουστάτον πράγμα πολύ δε πρός τιμήν του ήνιογού διότι ούτω απέδειχθη ότι είχαν έκτελέσει τό καθήκον αυτού και ότι ήδη κατόρθωσαν να μάς διασκεδάσθ διά διαφόρων μουσικών τεμαχιών χωρίς να έγγίσθ τά χείλην επί του όργάνου του, τό όποιον μάς έπαίξε τό έμβατήριον «του Βασιλέως της Πρωσίας» τό σάνωθεν βουών και άνωθ ν κοιλά-

δων» και πολλά άλλα εύνοούμενα τεμάγια.

Επί τέλους έληξεν ή διασκεδάσις της τήξσεως των φθόγγων ως εγώ θα τελειώσω τώρα τήν βραχείαν ταύτην αφήγησιν των άνά τήν Ρωσίαν ταξείδιον μου.

Πειρηγείται τινες τένοσαι να μάς διηγώνται πράγματα τά όποια δεν είναι ίσως έντελως άληθή.

Όπου ή παγωμένη ήχις της σάλπιγγος αρχίζουν να λύνουν και ν' ακούωνται (Κεφ. ΣΤ')

Εάν τις λοιπόν εκ της όμηγύρεως έχει κάμειαν άμφιβολίαν περί της φιλαληθείας μου θα τού είπω μόνον ότι τον οικτείρω διά τήν ολίγην αυτού πίστ ν, και θα αναγκασθ να τον παρακαλέσω να αναχωρήσθ πριν ήρχισθ τό δεύτερον μέρος των περιπετειών μου, αι όποια βασιζονται άλλο τόσο επί των γεγονότων όσον και εκείνη τας όποιας έχω ήδη αφήγηθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο βαρώνος άφηγείται τος περιπετείας αυτού κατά τι ταξείδιον είς τήν Βόρειον Άμερικην αι όποια χρήζουσι της προσοχής του άναγνώστου — Κατορθώματα μιάς φάλαινης. — Γλάρος σώζει τήν ζωήν ναύτου. — Η κεφαλή του βαρώνου σφηνούται έντός του στομάχου του. — Έπικίνδυνος όπή φραττομένη διά των όπισθίων του.

Επειδήσθην έν Πόρτσμουθ είς έν πρώτης τάξεως πολυμικόν ακάφος, δυνάμειως έκάτον τηλεθύλων και πληρώματος χιλίων τετρακοσίων άνδρών, διά τήν Βόρειον Άμερικην.

Ούδεν άξιοδότηγητον συνέη κατά τον διάπλουν μέχρις ου εφθάσαμεν είς τριακοσίων λεγών άπόστασιν από του ποταμού του άγιου Λαυρεντίου, όπου τό πλοϊον προσέκρουσε μετά φοβεράς όρμης επί ύφάλου, ως υπεθέσαμεν κατ' αρχάς. Έν τούτοις βολιδοσκοπήσαντες τό μέρος εν ευνήθημεν να εύρωμεν τον πυθμένα ούτε είς βάθος έξακοσίων μέτρων. Ότι κατέστησε τό επεισόδιον τούτο θαυμασιώτερον και τή αληθεία άκατανήγχατον είναι ότι ή όρμη της προσκρούσεως είς τον βράχον επέφερε τιοιούτον τιναγμόν ώστε τό ηηδάλιόν μας άσπασθή εκ της θέσεως του και άπωλείσθη, εσχίσθησαν πάντες οι ίστοί μας από τήν κορυφήν έως τήν βάση, δύο εξ αυτών θραυσθέντες έπισαν είς τήν θάλασσα, και ή κεραία του μεσαίου ίστου θραυσθή είς δύο.

Δυστυχής τις ναύτης όστις έτυχε να εύρίσκειται επί του ίστου χάριν ύπηρεσίας εξεσπενδονίσθη είς άπόστασιν τουλάχιστον τριών λεγών από του πλοίου. Αλλ' εύτυχώς έσώθη κρατηθείς από τήν ούραν ύπερ μεγέθους λάρου όστις, ίνα εκφορτωθ ως φαίνεται τον έφραεν όπισω είς τό πλοϊον και τον έτοποθέτησεν ακριβώς επί της θέσεως εκ της οποίας είχε πέσει. Αλλη άπόδειξις της όρημτικότητος της συγκρούσεως είναι ό τρόπος διά του όποιου οι μεταξύ του πρώτου και δεύτερου καταστρώματος ναύται άκτινίσθησαν πρός τά ένω και έκτύπησαν τας κεφαλάς αυτών οδυνήρτατα.

Τό κυριώτερον θυμά ήμην εγώ του όποιου ή κεφαλή εκ της προσκρούσεως έσπηνώθη έντός του στομάχου μου όπου έμεινε επί ολίγου μήνας πριν δυναθ ν' ανακτήσθ τήν πρώτην αυτής θέσιν. Ένω πάντες διατελούμεν έν πλήρει συγχύσει διά τήν γενικήν και άνεξήγητον συγχυσιν είς τήν όποιαν εισήλθωμεν τό μυστήριον τέλος εξήγηθη διά της εμφανίσεως μιάς γιγαντιάδους φάλαινης, ήτις άνεπαύετο κοιμωμένη είς δεκαεκτώ ποδών βάθος από της επιφανείας του ύδατος.

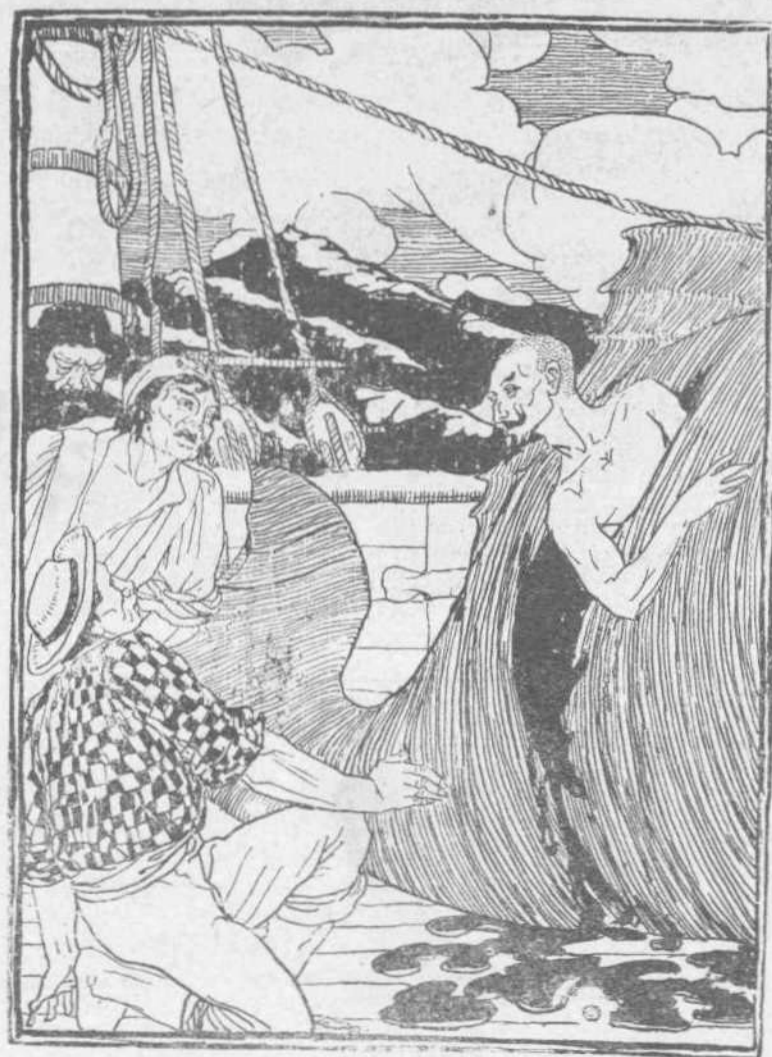
Τό ζώον είχε τόσον δυσαρεστήη διά τήν ένόχλησιν τήν όποιαν τό πλοϊόν μας τω παρέσχεν, τομήσαντος του ηηδαλιού μας να έξίσθ τό ρίγχος του ένω διήρχετο πλησίον του, ώστε επληξεν ισχυρώς όλον τό πλάτος του ακάφους διά της ούρας αυτού και ταυτοχρόνως σχεδόν έλαβε τίν μεγάλην άγκυραν ήτις εκρέματο εμπροσθεν είς τό στόμα του και έφυγε τρέχουσα και παρασύρουσα και τό πλοϊόν μας μετ' αυτής είς άπόστασιν, κατ' ελάχιστον βρον, εξήκοντα λεγών και με μέσην ταχύτητα δώδεκα λεγών έκάστην ώραν. Υπό τας περιστάσεις ταύταις τίς είδε που θα μάς παρέσυρεν αν εύτυχώς δεν συνέπιπτε να θρασυθ ή άλυσος και να γίνη άφαντος έντός ολίγου και ή άγκυρά μας και ή άπάγουσα αυτήν φάλαινα.

Έν τσοσούτφ κατά τήν επιστροφήν μας είς Ευρώπην ολίγου μήνας βραδύτερον εύρωμεν τήν αυτήν φάλαιναν είς έντός ολίγων λεγών άπόστασιν από του αυτού σημείου πλείουσαν νεκράν επί της θαλάσσης. Τό μήκος της υπερέβαινε τό ήμισυ μίλιον.

Επειδή πολύ ολίγον μέρος εκ του γιγαντιαίου τούτου ζώου εδυνάμειθα να λάθωμεν έντός του πλοίου μας, έφύψαμεν τας λέμβους μας και μετά πολλής δυσκολίας απέκοψαμε τήν κεφαλήν αυτής, όπου πρός αγλλιανίαν μας άνεύρομεν τήν απολεσθεϊσαν άγκυραν και πλείον των 80 μέτρων ζήλωσην κρυπτομένην είς τό άριστερόν μέρος του στόματος αυτής και ακριβώς υπό τήν γλώσσαν. (Ίσως τούτο ήτο ή αίτια του θανάτου αυτής: διότι τό μέρος εκείνω της γλώσσης της είχε οξοιδήθ και ήτο καθ' υπερβολήν έρεθισμένον).

Τούτο ήτο τό μόνον έκτακτον περιστατικό τό όποιον μάς συνέθη είς τό ταξείδιον τούτο.

Παρ' ολίγον έν τούτοις να ήλισμώσω έν μέρος των παθημάτων μας, πολύ σπουδαίον. Όταν ή φάλαινα έλαβε τήν άγκυραν και έσπυρε μετ' του πλοίου

Ο Μυγχιούζεν έξέρχεται γυμνός από τήν κοιλίαν του θαλασσιού κήτους (Κεφ. Η' .)

άνεφάνη είσρηθ ύδατος τόσον ισχυρά ώστε άπασαι αι άντλία του πλοίου μας δεν ήδυναντο να ήμποδίσωσιν αυτό από του να βυθισθ.

Εγώ είχον τήν εύτυχίαν να ανακαλύψω πρώτος τό μέρος είς τό όποιον υπήρχεν ή όπή, ήτις είχε διάμετρον ενός περίπου ποδός:θα έννοήσατε βεβαίως πόσον μεγάλην ευχαρίστησιν μου είδε ή λεπτομέρεια αυτή όταν σας πληροφορήσω ότι διά της έτοιμότητός μου έσώθη τό ακάφος τούτο μετ' ολοκληρού του πληρώματος αυτού. Η εύτυχής σκέψις διά της οποίας επετεύγηθ τό κατορθώμα τούτο ήτο να καθίσω εγώ επί της όπης και ούτω να παρεμποδίσω τήν περαιτέρω είσρηθ ύδατος.

Και αν ήτο διπλάσια ή διάμετρος της όπης πάλιν θα κατόρθωσα να αρατήσω τό ύσθρ από του να εισέρχεται. Η διαβεβαίωσίς μου αυτή δεν θα σας εκπλήττη πλέον όταν σας πληροφορήσω ότι κατάγομαι από γονείς Όλλανδούς!

(Οι γονείς του βαρώνου αποκατεστάθησαν είς Όλλανδίαν μόλις πρό ολίγων έτών. Είς άλλο μέρος της διηγήσεως αυτού καυχάται ότι είναι από βασιλικόν αίμα.)

Η θέσις μου έφ' όσον έκαθήμην εκεί ήτο πολύ ψυχρά, άλλ' ό ζυλουργός του πλοίου με απέηλλαξε πολύ ταχέως της δυσάρεστου ταύτης θέσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Λούεται έντός της Μεσογείου. — Συναντάται μετ' φίλου τον όποιον δεν έπερίμενε. — Φθάνει χωρίς να θέλ η είς τας χώρας της θερμότητος και του σκότους εκ των όποιων άπολλασσεται χρορευών τον ηηθκτόν χορόν. — Τρομάζει τους σωτηράς του και επιστρέφει είς τήν έρην.

Μίαν φοράν εκινδύνευσα να χαθω κατά πολύ παράδοξον τρόπον έντός της Μεσογείου. Θερινήν τινα έσπέραν έλουούμη έντός της βελτικης θαλάσσης ή όποια εύρίσκειται πλησίον της Μασσαλίας, όταν αίφνης παρατηρώ παμμίγιστον ίχθύν πλησιάζοντά με με τό στόμα άνοικτόν. Δεν υπήρχε τρόπος να τον αποφύγω ώστε δεν μου έμεινε ούτε στιγμή να χάσω.

Περίεστατα λοιπόν τό σωμα μου κατά τό δυνατόν διά της συστολής των κνημών μου και της επί των πλευρών μου προσκολλησεως των χειρών και ούτω δια-

τελών διήλθον διά του άνοικτου στόματος του ίχθύος και εισήλθον άνευ προσκόμματος κατ' εύθειαν είς τον στομάχον αυτού, όπου, επί τινα χρόνον, έμεινα είς ψηλαφητόν μέν σκότος, άλλ' εύάρστον θερμοκρασίαν ως δύνασθε να κρίνετε. Μετ' ολίγον ήρχισα να σκέπτομαι περί του τρόπου κατά τον όποιον θα ήτο δυνατόν να άπελευθερωθ εκ της φυλακής μου. Εσκέψθη πολλά μέσα, αλλά τό αποτελεσματικώτερον μου εφάνη κατά τήν κρίσιν μου ότι θα ήτο τό να του προζηνήσω πόρους και τον αναγκάσω να με έμείσθ. Και επειδή είχα άφθονον χωρον ήρχισα τά τεχνάσματά μου τά όποια συνίστανο είς τό να κάμνω τουμπες, να πηρώ, να χορεύω κτλ. Εξ όλων αυτών τον έννοιηλει περισσότερο ό πηδηματις χορός. Μετ' ολίγων ώραν αι σπασμοί και κινήσεις του στομάχου του μου κατέστησεν πρόδηλον ότι προσεπάθει να με έμείσθ, άλλ' έπειδή, ως φαίνεται, δεν του ήτο εύκόλο να πράξθ τούτο, εγώ επέμεινα να τον ένόχλω και επί τέλους του έπροζηνήσα τιοιούτον πόνον είς τον στομάχον, ώστε ήρχισε να μυκείται μανιωώς, να συστρέφεται και τέλος να σταθ ήρθος έντός της θαλάσσης και να έκβάλη εξ αυτής τήν κεφαλήν και τους ώμους. Εκ συμπτώσεως κατά τήν στιγμήν ταύτην διήρχετο εκ του σημείου είς τό ό-

ποτον εύρισκόμεθα έν Ιταλικόν έμπορικόν άτμόπλοιον του όποιου οι ναυται ιδόντες τον ίχθύν έν τωαύτη στάσει έσπευσαν να τόν συλλάβωσι διά καμακίων και κατόρθωσαν τούτο έντός όλίγων λεπτων της ώρας.

(Άκούουθε!)

Η ΙΣΟΘΗΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Πρό πάντε ημερών συνεπληρώθησαν άκριβώς 150 έτη από της γενήσεως του μεγάλου της Γερμανίας ποιητού Γκαίτε, την ήμεραν δε ταύτην ολος ο γερμανικός κόσμος εύρτασε διά μεγαλοπρεπων έορτών και πανηγύρεων.

Επί τή εύκαιρή ταύτη ή «Κυριακάτικη» παρέχει εις τους αναγνώστας της μετά της εικόνας του μεγάλου ποιητού, παριστώσης αυτόν κατά την νεότητά του, και σύντομον ανέκδοτικόν σκιαγραφίαν αυτού.

Ο Γκαίτε έγεννήθη έν Φραγκφούρτ τη έπί του Μείνου την 16/28 Αυγούστου 1749, απέθανε δε την 22 Μαρτίου 1832 έν ηλικία 83 έτων.

Ολίγον πρό του θανάτου του Γκαίτε έζήτησε χάρτην διά να γραφή, εξέφρασε δε την μεγάλην του χαράν, διότι έβλεπε τό έαρ πλησιάζον.

Ο θάνατος του Γκαίτε υπήρξεν ήρεμος και γλυκός, ώς στρατιώτου πίπτοντος εις τον τόπον της μάχης και σφιγγοντος άκομή εις τας χειράς του τό όπλον, ώς λέγει ο τό έτος εκείνο περί Γκαίτε γράφας «Αγ-γλοσκριτικός Κάρλεϋ. Διότι ή τελευταία κίνησις της χειρός του άπονήσκοντος ήτο κίνησις χειρός γραφούσης.

Είναι εις όλως γνωστοί οι τελευταίοι του λόγοι : *Περσιώστερον φώς!*

Σύμφωνα πρός την τελευταίαν του Γκαίτε θελήσιν τὰ χειρόγραφα του έμειναν άθικτα επί 20 έτη. Τινά τούτων άκόμη μελετώνται.

Έκείνο, τό όποιον εχαρακτήρισεν ολόκληρον την ζωήν του Γκαίτε, είναι ότι υπήρξε πάντοτε εύσεχής. Πλούτη, τιμές, σφίαν, ώρασιότητα, μεγαλοφυΐαν, ερωμένες, υγειαν, νου αξιότητα, πνεύματος εγχειλοπαίδουκτητα, φίλαν, ειρήνην, βίον μακρόν, τὰ πάντα τή ήσαν πάντοτε εύνοϊκά.

Άλλ' έγνώριζεν ο Γκαίτε και να απολαύση πάντων τούτων. Βίαιος και άσωτος ουδέποτε υπήρξεν, η δε σκληρά άνάγκη ουδέποτε τον έπληξε. Και ο Βολταίρος εκέκτητο τὰ πλείστα των αγαθών αυτών, άλλ' ουδέποτε έμεινεν εύχαριστημένος. Ένω του άλλου, επίσης εύτυχους Βύρωνα ή μόρα έκοψε τούσιν συντόμως τό νήμα της ζωής.

Ός πρός την ώρασιότητα περιβαλλον συνήθως τον Γκαίτε πρός τον Απολλωνα. Ψαίος, ίσως ώρασιότερος, ήτο και ο σύγχρονός του και συμπολίτης του

δραματικός Κλίγκε, άνήρ όμως βίαιου χαρακτήρος, ιδιοτρόπου φύσεως, άείποτε εις πόλεμον μετά πάντων εύρισκόμενος, όστις επί τέλο ε εξερρώσισθη.

Ο Κάρλεϋ λέγει : Κατά την ώριμον ηλικίαν του και καθ' όλας τας μάλλον ποιητικάς ύποστάσεις του ως ποιητού, αλικού, πολιτικού φιλοσόφου, μ ταύτ ή παναστάσει, και άντεπαναστάσειν εσωτερικόν και πνευματικόν, ένφ' ο κόσμος μεγαλοφώνως εξεφράζετο κατ' αυτόν ή ύπερ αυτού, ο Γκαίτε ήκολούθησε πάντοτε έν ισσοροπία την πορείαν αυτού, ούτως ώστε

και αυτό τό γήρας, τό όποιον όνομάζου δυσάρεστον, έπιπρωτο δι' αυτόν να ύπάρξη εύπρεστώτατον».

Ο αυτός Κάρλεϋ καθός και ο άμερικανός Έμμερσον εις τας περί Γκαίτε πραγματείας τω ανακηρύττου, ώς μόνους μεγάλους άνδρας του αιδώνος τούτου τον Ναπολέοντα Βοναπάρτην και τον Γκαίτε.

Σοφώτατον όνομάζει τον Γκαίτε ο γαλλος Ταιν.

Περί τής μεταξύ των δύο συγχρόνων μεγάλων γερμανών ποιητών Γκαίτε και Σίλλερ συγκρίσεως αι διαφωναι ήσαντο πρό του θανάτου αυτών έτι. Ο Γκαίτε γράφει ποϋ : «Οι Γερμανοί πρέπει να εινε εύχαριστημένοι διότι έχουσι δύοτιούτους άνθρωπάκους».

Συνήθως χαρακτηρίζουσι αυτούς ως εξής : Ο Σίλλερ όμιλει με την καρδίαν και διά την καρδίαν, ένφ' ο Γκαίτε με τό λογικόν και διά τό λογικόν.

Ες των συγγραμμάτων του Γκαίτε εξαίρονται τό όντως άριστουργηματικόν του έπος «ο Χέρμαν και η Λωρθέλα» και ο τόσων βαθειαν έντύπωσιν έπαρίων «Φάουστ».

Διά τό πρότον ο Σίλλερ ειπε ότι εινε τό άριστουργημα όχι μόνον των ποιημάτων του Γκαίτε, άλλα και όλης της νεωτέρας ποιήσεως.

Έν τω «Φάουστ» ήθέλησε να αποδείξη ο Γκαίτε

ότι μόνον τό αρχαιον ελληνικόν πνεύμα (ή Έλένη) έπιπνέον εις τους Τευτονικούς λαούς (τον Φάουστ) δύναται να παραγάγη μέγα τα.

Διά του Ένδομίμωνός του υιού του Φάουστ και της Έλένης, ο Γκαίτε προσομοιωεί, ως κοινώ πιστεύεται τον μέγαν ποιητήν και φιλέλληνα Βύρωνα, όστις δεν κατόρθωσε να εκπληρώση τό ιστανικόν του, βλέπων έλευθεραν την αγαπητήν του Ελλάδα.

Τό ύπερ της Ελλάδος αγωνιζομένην : τον πρός άπελευθερωσιν άγώνα ένδιαφέρον του πλείο η άπαξ εξέδηλωσην ο Γκαίτε. Τήν 5 Ίουλίου 1827 έλεγεν ότι άνοπομονεί να ιδή την Ελλάδα έλευθερουμένην.

Ο Γκαίτε μάλιστα μετέφρασε εις την γερμανικήν κλέφτικα τινά τραγούδια, ιδίαι «ο Ολυμπος και ο Κίσσοπος τα δύο βροντά μαλώνον» και «ο ήλιος εθαύλενε κι' ο ήλιος διατάζει».

Περί του Καποδιστρίου όμιλων την 2 Άπριλίου του 1829 έλεγεν ότι αδεν θα δυναθή να κρατηθή εις την Ελλάδα διότι ειναι μόνον ααλος διπλωμάτης, δεν εινε στρατιώτης, κράτος δε εύρισκόμινον έν έπαναστάσει δύναται μόνον να τό διοργανώση, ώπλιόμενον, σιδερένιο χερός.

Και ο Καποδιστριας ου μόνον δεν έμεινεν επί πολυ εις την Ελλάδα, άλλα και εδύλογο ήθη.

ΤΟ ΡΑΒΑΣΑΚΙ

Στό παραθύρι, ή ώμορφη ξανθή, Κερτασε τό λευκό τό κέντημά της. Δεν κέρταξε χωρίς να πλαρευτή Κανέρας, άπ' τα καλά της, διαβάτικ.

Σαρ πέρασα κι εγώ, την περιωσή, Αγάπησα παράφορα, ώμορφη της Μά τό φτωχό με γόβισε, ή σκληρή, Σαρ μοίριξε έν άγριο κότταγμα της.

Μά λέργαγα άπ' τό δρόμο της σιχνά, Ός που φριχτά μάμέρα μου χοιλιάσε Και με θυμό τό κέντημα πετάν Και με κτυπή με μιάς και με ντροπιάζει.

Κι' ο δόστοςχος στο σπύτι μου γερών Να πώ της χυλοπότης τό φαρμάκι Μά... ω τι χαρά! — στο κέντημα 'τροσκώ Για μέρα, της ξανθούλας, ραβασάκι.

Σωτήρης Σκίπης

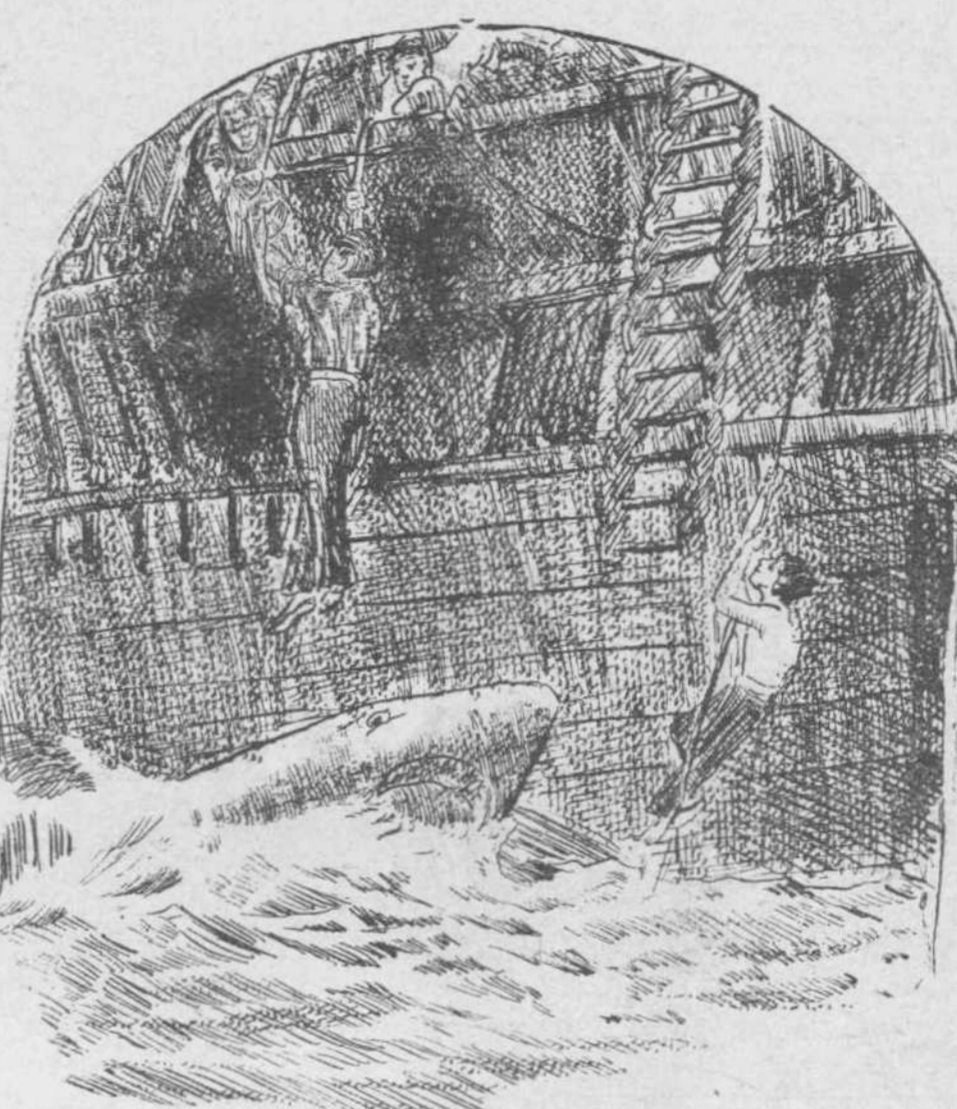
ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ εις τας Αθήνας και την λοιπήν Ελλάδα Λεπ. 10 ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Έσωτερικού Έτησια άρ. 5. — Έξέμημος άρ. 3 Έξωτερικού άρ. 8. — άρ. 4 ΑΓΓΕΛΙΑΙ Έκαστος στίχος δραχ. 1.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΠΑΛΗ ΜΕΤΑΞΥ ΚΑΡΧΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ο νεαρώτατος ήρωας της τραγικωτάτης αυτής ιστορίας είχε γεννηθή εις τό Λονδίνον και όνομαζετο Βόλνιϋ Μπέκουερ. Ο πατέρας του ήτο άλιεύς, ως πτωχός ε ένθραπος δεν ήδύνθη να αναβήθη και μορφώση, όπως έπρεπε τό παιδί του. Έν τούτοις την έλληνικήν ταύτην ανεπλήρωσιν έν μέρει ο πατέρας του διδάσκαλον αυτόν κατ' οικον και άσκον αυτόν από της βρεφικής άκομή ηλικίας να εινε άπολύτως άτρομος εις την θάλασσαν και κολυμβά και να διευθύνεται μόνος του μιτάπιποησεως και όταν μεγάλα κύματα έταρασσον την θάλασσαν. Βρίθος άκόμη έκολυμβούσε εις κυματώδη ύδατα, συνήματα δε εξέσπεν ονίζετο από τό πλοϊάριον του πατρός του εις τη θάλασσαν, και ένεβαρρύνετο ν' άνθίξη εκεί κοινώ θών και μόνον όταν τό παιδάκι εδιδε σημεια κοπώσεως και εξαντλήσεως ο πατέρας του έρρίχνετο εις την θάλασσαν διά να τον βοηθήση. 'Ητο λοιπόν αυτό είδος τραγυάτης άσκήσεως, άλλ' άποτελ έσματικης. Τεσσαρον έτων παιδάκι ο Βόλνιϋ ήδύνετο να κολυμβά 3-4 μίλλια κατά συνέχειαν ακολουθών τό άλειυτικόν πλοϊάριον του πατρός του και μόνον όταν εξηγγελοτο του έρχετο τό σπογιό και μόνος τότε άνευ της βοήθειας ουδενίς έπρεπε να σκαρφαλώση και πηδήση εις τό κ' τάστρωμα.

Ένείνα έτων έκαιμε τό πρότον ταξείδι του εις έν έμπορικόν πλοϊον, ταχώς δ' εκεί εδεδεξε όλα τὰ πλεονεκτημάτα της πρακτικής άνατροφής του. Κα' με την μανιόιστέραν τρικυμίαν ο Βόλνιϋ ανεπρήχαστο εύκλιτώτα εις τό άκρον του ύψηλότερου καταρτιού, τό όποιον οδδεί εκ των τον πληρώματος ήδύνετο να κάμει. 'Η τροφή του λιτοτάτη, ως κλίνη του δε εχρησίμευε μία σανίς. Μετά τριών έτων ύπηρεσίαν τόσον ο μικρός Βόλνιϋ διεκρήθη και εφείλκεσε την συμπάθειαν και την εύνοϊαν του πλοϊάρχου, ώστε έπροεδάσθη και έπληρώθη διπλήν την συνήθη χροίδη του.

Τό πλοϊον εις τό όποιον υπήρξε ο Βόλνιϋ κατηύνητο εις τό Πόρτο-ο-Πρένς της Γαλλίας, έντός δε αυτού ήτο και ο πατέρας του, ως και τινες επιβάται μεταξύ των όποιων και μιν μικρά κόρη ενός πλουσίου άμερικανού έμπορου. Μίαν όμως ήμεραν ή μικρά κόρη υπεξέρυγε από τας χειράς της τροφού της ή όποια κατέκειτο άσθενής εις τον κοιτωνισκον και έτραξεν εις τό κατάστρωμα και έληυθνήθη πρός τό χείλος του πλοϊου διά να κυττάξη καλά τό πέλαγος. Τήν στιγμήν όμως κινήη μέγα κύμα συνεκλόνησε και εκκλύνησε τό πλοϊον, και τό κοριτσάκι τινάχθη και γάσαν την ισσοροπίαν κατέπεσιν εις την θάλασσαν εκβάλλον όσαιαν κραυγήν. 'Ο πατήρ του Βόλνιϋ κατ' εκείνην την στιγμήν απήσχελετο εις τό να ένώση τ' άκρα ενός κάλου, και εις τὰ νωπία του εστραμμένα πρός τό κοριτσάκι, ούτω δε δεν είσε την πωσίον του, ήκουσεν όμως την κραυγήν, και τρέξας εις τό μέρος εκείνο έπροέβαλε εις την θάλασσαν και εϊδε μετά τινας στιγμάς

την ώχραν μορφήν της κορης και δύο μικροσκοπικά χειράκια τεινόμενα επικλητικώς πρός αυτόν. Έβγαλε άμέσως τότε τὰ ύποδήματά του, εφώνασε τους συντρόφους του ν' ανακαχέσουσιν τό πλοϊον και επήδησεν εις τὰ κύματα.

Έξ όργωναι του εχρησάσθησαν μόνον διά να ρθαση τό κοριτσάκι και τό άρπάγη από τό φουστάνι καθ' ην στιγμήν εβυθίζετο διά δευτέραν φοράν. Τό έτραβήξε λοιπόν σφιχτά εις τό στήθος του και κολυμβών με την μίαν χειρα διευθύνετο ταχώς εις τό πλοϊον. Άκριβώς εκείνην την στιγμήν ύφωσας την κεφαλήν του παρατήρησε ένα καρχαριαν να διευθύνεται ταχώς κατ' ευσθειαν επάνω του. Οι έν τω πλοϊώ έπίσης είδον τον καρχαριαν την αυτην στιγμήν και όλη ή πύερα έπλημμύρισεν από κατατρομαγμένας ύψεις. Ουδέίς όμως έτόλμα να πατήση εις την θάλασσαν. Τό πλοϊωμα ήρεσθη μόνον να ρίψη πυροβολισμούς τινας κατά του θαλασσίονυ τέρατος, άνευ αποτελέσματος.

Ο καρχαρίας έπλησιάζεν ήδη επί μάλλον και μάλλον, πλαταγίζον την θάλασσαν με την ούραν του, άνοιγε δε ήδη τό στόμα του δια να άρπάση την λειαν του!

Εκείνην την στιγμήν άλλος πασλασμός των υδάτων ήκούσθη. Ο μικρός Βόλνιϋ βλέπων τον αναπόφευκτον θάνατον του πατρός του, έδραξε μίαν πλαϊϊαν και κοπτεραν σπάθην, και ώπλισμένος με αυτην έπεσον εις την θάλασσαν. Ο Βόλνιϋ εβυθίσθη υπό τὰ ύδατα και με μίαν βυτιάν εφθασε κάτωθεν του καρχαρίου. Τότε δε με όλην του την δύναμιν βοθίζει μέχρη λαβής την σπάθην του εις την κοιλίαν του τέρατος!

Ο καρχαρίας ούτω ταχώς προσβλήθεις, και βαθούτα τραυματισθείς συνεχρόσθη, άφισε την λειαν του, και έρρίθη κατά του νεαρού Βόλνιϋ ο όποιος έν τω ματαξυ δεν έπαυσε ποσώς να κατατραυματίζει τον καρχαριαν με την σπάθην του. Τὰ ύδατα δε είχαν

κοκκινίσει από τό αίμα. 'Ητο άληθώς φοβερόν τό θέαμα. Εις τό πλοϊον ύστατο ο άμερικανός τρέμων διά την τύχην του παιδιού του, οι ναυται διατάζοντες ποϋ να σκοπέυσουν, μη γνωρίζοντες άλλως ποίου ήτο τό αίμα, τό όποιον εκοκκίνισε τὰ κύματα, εις την θάλασσαν δε έπάλαυνε ο ναύτης με την κόρην και ο γενναίος παίς, ο όποιος διά να σώση τον πατέρα του, έρρίθη ο ίδιος εις τό στόμα του χάρου!

Την στιγμήν εκείνην και οι τρεις ήσαν κάτωθεν του πλευρού του πλοϊου. Σχοινιά γερά άμέσως τοις έρρίθησαν από επάνω, πατήρ δε και μίος ήδύνθησαν να όράξεν από ένα. Είκοσας ρωμαλέων χειρών ήργισε να τους άνασφύρι, και εις μίαν στιγμήν ή αγωνιωδής εκείη σιγή τούτων άνθρώπων, οι όποιοι ουτε καν άνεπνεον εξεσπασέ εις μίαν άπέραντον κραυγήν χαράς « Έδω ειναι, — έδω ειναι! » « Ειναι εκτός κινδύνου. — Έσώθησαν! »

Άλλ' όχι—δεν είχαν σωθη. Είχαν ανέλκυσθη ήδη και εταλαντεύοντο άνωθεν του ύδατος ένα η δύο πόδας, ότε ο καρχαρίας φρενιασμένος διά τας πληγάς του, και λυσσοασμένος όστι έβλεπε να τον φεύγη η λεία, εβυθίσθη με όρμήν εις την θάλασσαν. Μετά μίαν στιγμήν άνέσυε και όρμητικωτάτος ύφωθη άνωθεν των υδάτων. Εις την στιγμήν οι έν τω πλοϊώ περιόδεις απεζίζοντες πρός τὰ κάτω ήκουσαν άπαισιν κροτάλισμα των οδόντων του καρχαρίου. Ο ήρωας παίς εις κοπή είσόδου! Μέρος εκ του αίμάσσοντος σώματόςτου ανέιλκυσθη επάνω οίκτρον λείφανον του γενναίου Βόλνιϋ και επ' αυτού παραφρεσ εν λύσσει και κλαίων έρρίθη ο πατήρ του, ο όποιος εις σωθη μαζί με την κόρην του 'Αμερικανού. Ο καρχαρίας εξεδούθη τον μικρόν πλην τούσων γενναίων και ηρώικόν αντίπαλον του, τον δωδεκαετή μάλιν Βόλνιϋ, ο όστις ετόλμησε να σχίσιν, δύο στιγμάς προητέρα τὰ σπλάγγχνα του τέρατος με την σπάθην!

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΣΕΙΣ

Αι λύσεις των έν τω προηγούμενφ φύλλφ αινημάτων εις αι εξής :

- Του Ιου Α υ σ ι α σ — λ υ σ ι ε ς . Του Ίου Γ ρ ι σ — ρ ι ε ς . Του Ίου τ ο γ ρ ά μ μ α Ρ . Τας λύσεις ταύτας έστειλαν οι Τσεκούρας, 'Αθ Δαναΐ, Ε. Χαραλάμπης, 'Αθ. Σταθοπούλου, Β. Γιαννακοπούλου (δεν θα τας έλάθωμεν, φαινεταί), Άσπροπρουζύ Στοάς Μάλτ, Μ. Πιάγκος, Δημήτριος. Ποιήτης Σύρου, Πικουίλος 'Αλλίγας, Δ. Χαράβιτης, Καλαματιανός, Lanterne magique (εύχαριστούμεν δι' όσα καλά μας γράφετε), 'Αδίκημένη λυτρία Λαυρίου, (ο κληρος πταίει θα συγχινηθή όμως επί τέλους, πιστεύομεν ή τύχη), Ναυτοπούλα Γηριακιά, Γ. Διονυσόπουλος, 'Ασσακιάς, οι Παλιάντσι, Ποιήτης Πύργος Κρανός του Γυθίου, Μικρός 'Απόστολος, Θεόδωρος του Νησιου, 'Επιπόρφος (δεν εινε πολύ καλά και πρό πάντων πολύ μικρό), ο Αηρονομικός (βλέπε την εις τον 'Επιπόρφον άπάντησιν), Μαντιών Λεωδαίας, Κλωνος δύο καδών (βεβαίως θα παρίσσει) Σκληρά Μαζία, Μαχαργιας Κοκορών, 'Απειρη άγάπη, Ρόβον Απριλίου, Γαλιάνδα, Γισαμί, ο. 'Αθανασόπουλος, ή άπαρηγόρητος, ή Λοκίπια, Δέσποινος, Δεσποινίς Αλιγού (παρακαλούμεν να μας άρίσετε την διεύθυνσιν του κυριου αυτού, πρός ούτους δε τον τίτλον του βιβλίου και εις ποιον φίλον εδημοσιώθη ή λύσις), Μαραμής νος μενεξίς, 'Αστρον Αλιγού, Ερωτημένη Νίτσα, Ο Παπυδόπουλος, Λωλότα, 'Ασπος, Δινηματογραφολύτης (σιγά σιγά) Mamzelle Nitouche, Idealiste.

Τα δώρα λαμβάνουσιν εκ μιν των 'Αθηνών ή Mamzelle Nitouche (Δύο Καρβίται, εκ δε των έπαρχιών ο κ. 'Αθ. Δαναΐς (Β α σ ι λ ι σ σ α Χ ρ υ σ ο υ) .

Σήμερον προτείνονται πρὸς λύσιν τὰ εξής :

- 1ον) Ψ ε υ ! ε υ ! άν 'Ηρώ, 'Αχαρ ιστός. 2ον) Δύο πλοία άν ένώσης, πλην τό έν χωρίς τριμνι. Της 'Ελλάδος μία πόλις άπ' τὰ πλοία εσφυτρώνει. 3ον) 'Οστικ μ' έχει και με φέρει και πεινά [και υποφέρει. 'Αν μου λείψη ή καρδιά, με εύρίσκετε στα γροφεία.

Δώρα θα δοθούσιν διά κλήρου βιβλία, έν διά τους λύτας των έπαρχιών και έν διά τους λύτας των 'Αθηνών. Της κληρώσεως μετίζουν οι στέλλοντες δύο τουλάχιστον εκ των λύσεων.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΡΕΥΦΟΥΣ

1) Στρατηγός Μπουδέφφ. — 2) Συντογματάρχης Πικάρ. — 3) υνταγματάρχης Κανιέ — 4) Συνταγματάρχης Μπιλιόν. — 5) 'Ανακριτής Μπέρτουλουκ. — 6) Στρατηγός Ροζέ. — 7) Στρατηγός Γκόνε. — 8) Συγχαρητήρια πρὸς τὸν δικηγόρον Λαμπορί ἐπὶ τῇ διασώσει του ἐκ τῆς κατ' αὐτοῦ δολοφονικῆς ἀπολείρας.